

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Parohiile cl. I. pe un an 500 Lei Parohiile cl. II. și particulari . . . 400 Lei Parohiile cl. III. și subclasă . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADREȘA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p>Prețul inserțiilor</p> <p>DUPĂ TARIFUL STABILIT DE CONSILIUL EPARHIAL.</p> <p>◀◻▶</p>
--	--	--

Un apel și o nădejde...

Pentru școala de cântăreți.

În grija statornică și mare pentru ostașii luptători ai Patriei noastre, Doamna Maria Mareșal Antonescu, în calitate de prezidență a Consiliului de Patronaj, a adresat un impresionant apel româncelor de toată starea și chemarea.

În apel se cheamă la datorie, la jertfă, toate conștiințele românești pentru adunarea de îmbrăcăminte pe seama soldaților în zilele de 29 și 30 August a. c.

„Armata noastră ne-a redat strămoșeasca mândrie“, se afirmă în apel cu bună dreptate. Așa că datoria noastră este să știm prețui vrednicia și jertfa armatei: să nu-i lăsăm să sufere de frig, de foame, de tot ceea ce ne stă în putință a-i ajuta. Ei sunt doar frații noștri buni, ei sunt părinții și fiii noștri, cari ne-au apărat pe noi, cari ne-au dat nouă liniștea și ne-au redat demnitatea, știrbită de alții...

Acesta e motivul bucuriei noastre. Aceasta ne impune solidarizare în jurul apelului lansat de femeia care nu are odihnă ci caută să mângâie, să încurajeze, să ajute oriunde trebuința cere.

Biserica noastră vede în apelul Doamnei Antonescu o chemare pornită în linia preocupărilor și ostenețelor ei de totdeauna. Căci la ne-
caz, Biserica a fost totdeauna prezentă cu ajutorul ei, cu mângâerea și cu dragostea ei. Mai ales că apelul deschide și perspectiva unor nădejdi, pentru împlinirea cărora rugăciunile noastre nu conțin: „Românce! Oferiți cu toată dragostea și mărinimia proverbială a sufletului vostru, haine calde ostașilor noștri. Nu uitați că mai avem nevoie de ei și în alte părți!“

Cine mai poate sta nemișcat la auzul acestor cuvinte, cine mai zăbovește atunci când e dat să asculte o asemenea chemare?!

Românce, dați cu nădejde, voi și până acum ați dat bucuros! Zua răsplatei voastre se apropie!

În cei din urmă doi numeri ai foii s'a publicat „concursul pentru primirea de elevi în școala de cântăreți“. Cu toate acestea în ultimile zile ne-au asaltat o seamă de amatori în legătura cu școala noastră. Ceeace ne-a și bucurat, dar ne-a și întristat.

Școala înființată acum 11 ani de regretatul episcop Iosif a dat în acest răstimp mulți absolvenți, totuși recent, la întocmirea unor tablouri, n'am înșirat decât vreo 30 de cantori cu școală. Sigur că nu toți absolvenții se angajează cantori, după cum nu toți absolvenții de teologie îmbrățișează cariera preotească; în sfârșit noi am dat și un număr de absolvenți și de elevi eparhiei Timișoarei.

Ceeace ne-a surprins într'o formă puțin plăcută, a fost interesul slab de acum un an, și al amatorilor ca și al preoților față de școala noastră. Nădăduim ca aceasta să fi fost o sin-copă trecătoare...

Nu trebuie însă pierdut din vedere — pentru preoți mai ales ca și pentru cei interesați de binele Bisericii — rolul important pe care îl are cântarea bisericească și deci cântărețul în viața religioasă — și în general în ce privește viața sufletească — a poporului român.

Cântarea peste tot este graiul cel mai delicat și mai nuanțat al sufletului; cântarea bisericească este graiul duios al rugăciunii către Dumnezeu...

Rușii au îmbrățișat ortodoxia cuceriți de farmecul ritului, în care desigur cântarea a fost nervul principal.

Noi am rămas în ortodoxie cu toate opințiile viclene și cu toate presiunile stăpânilor mașteri de eri în bună parte mulțumită cântării bisericești.

Banatul, patria cântecului, a fost și leagă-

nul frumoaselor cântări bisericești, a melodiilor neîntrecute. Acesta e și secretul înființării școlii cantorale de un episcop bănățean, un episcop mare, căci se gândea la un cardinal mijloc pastoral al viitorului.

Prea Sfințitul Părinte Episcop Veniamin este preocupat serios de popularea bogată a școlii cantorale, țintind aceeași problemă, din vastul program ce se desenează pentru Biserica noastră.

Arătându-le amatorilor înlesnirile felurite: salar dela Stat, carnete pe C. F. R. etc., preoții buni, cu interes pentru turma duhovnicească de azi și cea de mâine, va face o propagandă mai temeinică pentru școala noastră cantorală. Și dau simultan un certificat de hărnicia și zelul lor misionar și pastoral.

De ce să stea atunci de o parte? De ce să stea, mai ales când în jurul nostru toți se frământă, toți luptă pentru un ideal?!

TREIZECI DE ANI ÎN SLUJBA CRUCII ȘI A NEAMULUI.

Pe plaiurile prahovene, în peisagiu montan încrestat cu sonde ce extrag aurul pământului fără odihnă, s'a serbat în cadru de serbare ostășească a fiilor graniței frumosului Banat, 30 de ani de activitate în slujba Crucii și a Neamului a unuia din distinșii fii ai graniței bănățene, a luptătorului de mare anvergură *Protopresbiter Maior Coriolan Buracu*.

Poate puțini din cunoștii săi au știut că în ziua de sf. Ilie a anului 1912, într'o comună din frumoasa vale a Almăjului, leagănul atâtor oameni de seamă, s'a săvârșit hirotonirea întru preot a sărbătoritului, dar cu toții au cunoscut frumusețea de puțini egalată a faptelor de interes colectiv făcute numai din dragostea față de aproapele și față de Neamul său atât de mult încercat în decursul vremurilor.

Cine nu cunoaște oare înfăptuirile sale din parohia Mehadia, biblioteca parohială, casa națională „General N. Cena”, grădinița de copii, obținerea pentru parohie a două case cu etaj și vila din Băile-Herculane pentru Eparhia Caransebeșului și, ca o încoronare a tuturor acestora, ridicarea lui din mijlocul parohienilor de dușmanul de totdeauna al Neamului nostru și dus în închisoarea dela Caransebeș ca primul deținut politic român din Ardeal și Banat dela începutul marelui război din care a ieșit România lui Ferdinand I, întregitorul de neam și țară.

Din închisoare este trimis pe frontul sârbesc apoi rusesc, în diferite garnizoane. În timpul revoluției este ales președinte al Consiliului național român și comandant al Gărzilor naționale pentru cele 34 comune din districtul Mehadiei, organizând și românizând toate autoritățile comunale și de stat.

Ca o urmare a energicului său protest contra ocupării Banatului de Sârbi, amenințat fiind cu deportarea, trece Carpații și ajunge la Sibiu, unde se încadrează în armata română, luând parte la glorioasa campanie dela Tisa din anul 1919—20.

Reîntors în Mehadia, publică o serie de broșuri și cărți, scoțând în relief frumusețea de mit a lucrurilor și înfăptuirilor din graniță ce se cerea prin însăși importanța lor de a fi cunoscute de toate generațiile bănățene.

În anul 1924 este chemat de marii mece-nași Teodor Costescu și I. St. Paulian la Turnul Severin în calitate de primul director al monumentalei instituțiuni „Palatul Cultural” unde desfășoară o laborioasă activitate nu numai în orașul de reședință, ci și în satele din Valea Almăjului, organizând turnee culturale. De aici trimite în toate părțile cărți literare științifice și istorice, înființând și în cătunele cele mai îndepărtate biblioteci comunale, înzestrându-le și cu mobilierul necesar. În acelaș timp oficiază, în mod onorific, în parohiile din jurul Severinului, Simian și Cerneț, fiind ridicat, pentru deosebitele-i merite, la rangul de iconom stavrofor și numit consilier eparhial la secția culturală a eparhiei Râmnicului-Noul Severin, în care calitate aduce reale servicii Bisericii oltene, prin obținerea de fonduri pentru școala de cântăreți și mănăstiri.

Ales parlamentar în două rânduri, și-a dăruit în timp vrednicia și dragostea față de sufletul almăjan prin zidiri de școli monumentale, ca aceea din satul natal Prigor, și spitale prin diferite locuri. Dar încoronarea osteneții sale pentru Granița bănățeană a fost organizarea vizitei regale din anul 1933, care a avut ca rezultat reînființarea vechilor unități grănicerești de gardă, mândria și fala actuală a celor 94 comune confiniere.

Un punct de mare onoare și-a câștigat și din dârza luptă ce a purtat pentru menținerea Episcopiei Caransebeșului în locul de scaun și de odihnă al fericitilor dispăruți cari prin faptele și renumele lor au creiat o tradiție a bătrânei Episcopii caransebeșene, înfruntând pentru aceasta toate loviturile inerente unei asemenea situațiuni.

În Caransebeș, secondat de câțiva prieteni, redactează gazeta „Tribuna Graniței” ziar de luptă și afirmare a sufletului grăniceresc, unde prin mulțimea articolelor din trecutul grănicerilor, biografiile generalilor grăniceri, trecutul de luptă al bisericilor și școalelor, a făcut cunoscut multor oameni de seamă din istoria politică a patriei noastre trecutul militar, național și bisericesc cultural al celei mai curate regiuni ortodoxe din Banat și Ardeal.

Mutat la Făgăraș, în Batalionul 3 Grăniceresc, continuă prodigioasa-i activitate, desgropând trecutul regiunii istorice a primului regiment grăniceresc transilvănean. Organizează și acolo, ca și în Caransebeș de altfel, casa ostășească, capela de campanie, capela militară din cetatea unde Vodă Mihai cel Viteaz a fost închis dimpreună cu Doamna Stanca.

Munca sa neobosită îl așează în scurt timp printre fruntașii acelei regiuni. În vremea din urmă, din cauza evenimentelor internaționale, unitățile grănicerești au fost încredințate cu paza unei zone de o deosebită importanță și unde Prea Cucernicia Sa face naveta între regimente oficiind servicii religioase, conferințe și predici.

Aceasta ar fi o palidă lumină aruncată asupra unei vieți de 30 ani închinată numai binelui obștesc și pe care desigur mulți cetitori o cunosc mai bine decât autorul acestor șire.

Intreaga regiune a ținut să cinstească pe cel cinstit de Neam, Dinastie și Biserică cu diferite ordine și distincțiuni, fiind prezenți la această sărbătoare omagială peste 3000 persoane.

Ceeace zona a avut mai select, ingineri, directori de societăți, oameni de afaceri, și-au lăsat treburile zilei și au venit să cinstească o figură proeminentă din prezentul Graniței.

Și dacă alocuțiunea P. C. S. Părintelui Protopresbiter Colonel Matei Popescu, reprezentantul Corpului 5 Armată, al Episcopiei Militare și șef al serviciului religios al amintitului corp, a stors din ochii auditorilor lacrimi de admirație la adresa sărbătoritului, grănicerilor depărtați de Granița lor dragă li s'au umplut inimile de bucurie și mândrie, pentru că și pe teren cultural bisericesc avem oameni pe cari putem să-i punem alături de grănicerii eroi, distrugători de hoarde bolșevice la Odesa și Harcov și cari prin spadele lor înscris în istoria națională pagini de glorios și neegalat eroism.

Granița bănățeană care a fost prezentă la această serbare prin cecece are mai de preț, prin fiii ei cari mâine sunt chemați a-și măsura vitejia în lupte, a arătat tuturor participanților că în Graniță se știu respecta tradițiile și se știu cinsti după cuvînță luptătorii ei.

Petru P. Boeriu

Sufletul, substanță spirituală.

II

Cum am arătat în prima parte a acestui articol, definiția dată de Șăineanu cuvântului suflet nu corespunde întru totul cu înțelesul aceluia cuvânt.

Firea omenească are o trăsătură caracteristică, pentru că tuturor efectelor le caută cauza.

Ca principală cauză a greșelii șăinene, presupunem influența vreunui dicționar universal străin. Am căutat să motivăm această părere, dar am văzut că, de exemplu, „Larousse Clasique Illustré” zice: „âme = principe de la vie”; sau că „Der Volks Brockhaus”, cu meticuloasă caracteristică germană, explică: „Seele = Inbegriff aller Vorgänge des Vorstellens, Fühlens und Wollens. Sie wird teils als eigenes Wesen aufgefasst, teils als eine Kraft, die alle seelischen Vorgänge verknüpft, ordnet und zusammenhält”; de aceea aproape eram convinși că spiritualizarea sufletului ar fi ceva specific lui Șăineanu, până când nu am aplicat metoda cercetării istorice.

Într'adevăr, transpunându-ne cu gândul în anul primei apariții a „Dicționarului” (1896), ni se face îndată lumină înaintea ochilor, căci este, atunci, tocmai timpul când prin Eminescu și prin Titu Maiorescu, filosofia lui Kant și Schopenhauer, două dintre cele mai reprezentative figuri ale cercetărilor metafizice de pe timpul lor, câștigă o deosebită autoritate asupra gânditorilor noștri, deabia în curs de formare.

Când știm aceasta, atunci ne este ușor a arăta obârșia unei regretabile confuzii de noțiuni, căci, cu musca pe... joben este nimeni altul decât mult laudatul profesor dela Königsberg, Immanuel Kant, autorul vestitei „Critici a rațiune pure”, apărută în 1781.

A fost foarte ușor pentru Kant, cel mai radical negator al folosirii în cercetări a datelor oferite de simțuri, poreclite de el, cu vădită desconsiderare „date empirice”, să formuleze topica psihologiei raționale astfel:

„1. Sufletul există ca substanță. 2. Calitativ: simplă. 3. Conform diverselor timpuri în care e prezentă: numeric identică, adică unitară (nu multiplă). 4. În raport cu obiectele aflătoare în spațiu. ... Aceste patru puncte reprezintă substanța *cugetătoare* ca *principiu al vieții în materie*, adică *substanța cugetătoare* ca *suflet* (anima) și ca *temelia animalității*“ (Kritik der reinen Vernunft, I. Aufl., p. 344—345).

Deci, fiind pornit contra simțurilor ome-nești (deja din antichitate dușmănite de scepticii raționaliști) cari sunt, metaforic spus, fe-estrele prin care sufletul nostru ajunge în con-tact cu lumea din afară, și pentrucă nu putea să-și permită complecta negare a existenței sufle-tului — pe care trebuia, deci, să-l introducă în sistemul lui metafizic măcar și numai de formă — schimbă înțelesul noțiunii suflet, dându-i un conținut mai pe placul lui: suflet = substanță cugetătoare (= spirit).

Este de-a-dreptul uimitoare adorarea kanti-ană a tot ceea ce se ține de rațiune - minte - spirit — deși, de peste timpuri, profunda înțelepciune a lui Solomon le-o șoptește cu insistență în ureche celor cari au urechi de auzit:

„Trei lucruri mi se par minunate, ba chiar patru, pe cari *nu le pot pătrunde cu mintea*: calea vulturului pe cer, urma șarpelui pe stâncă, mer-sul corăbiei în inima mării și calea omului la o fecioară“ (Prov. XXX, 18—19).

Oare nu o spune, destul de clar, această adâncă înțelepciune: în fața procesului vieții vecinic mișcătoare, vecinic animate de suflet, mintea și împreună cu ea rațiunea și spiritul, stau neputincioase, nefiind în stare decât, cel mult, să ia notă.

Căci găsim noi explicat în vreun sistem raționalist, oricât de strălucit ar fi el, măreția sborului vulturului pe cer, onduirea târâiturii șarpelui pe stâncă, ritmul ce i-l imprimă cora-biei valurile mării sau dulcea dorire a sufletului omului însetat după sufletul fără de prihană al fecioarei?

Și dacă nici pentru un lucru așa de simplu nu este în stare rațiunea, avut-a oare atunci vreun alt înțeles străduința lui Kant, de a face din suflet o substanță spirituală, decât ca, prin o abilă manevră de cuvinte, să împingă pe om la negarea obârșiei dumnezeiești a minunii ce nu se poate cuprinde cu mintea: sufletul.

L. D.

Dacă îți va fi drag să ascuți, vei învăța, și de vei pleca urechea ta, înțelept vei fi.

Iisus Sirah, 6, 32

RECENZII:

**Prof. Dr. N. NEAGA: PERSPECTIVE
MESIANICE ÎN PSALMI,
ÎNSEMNĂRI PE MARGINEA TEXTELOR**

(Anuarul Academiei teologice Sibiu, p. 5—15, Sibiu 1942).

Cartea Psalmilor, al cărui lirism n'a fost întrecut nici de antichitatea greco-romană, oferă cetitorului un bogat material mesianic. Importanța Psalmilor este cu atât mai mare pentru creștinism, întru cât ne oferă ideea, care leagă cele două părți ale Sfintei Scripturi, Vechiul și Noul Testament. Prin ideea mesianică Vechiul Testament se leagă atât de strâns de Noul Testament, încât o separare între ele se exclude dela sine. În legătură cu acest mesia-nism a spus Fer. Augustin: „In Vetere Testa-mento est occultatio Novi, in Novo Testamento est manifestatio Veteris“.

Ideea Regelui mesianic trece ca un duh dătător de nădejdi și speranțe noi prin toată Psaltirea lui David.

În studiul său exegetic, păr. prof. Dr. Nicolae Neaga, dela Academia teologică din Sibiu, se ocupă și ne dă lămuriri frumoase în legătură cu câțiva din psalmii mesianici.

Între acești psalmi mesianici locul prim îl ocupă psalmul 2, în care autorul arată triumful regelui Mesia asupra vrăjmașilor, divinitatea Fiului lui Dumnezeu (p. 5—7). Vine apoi psalmul 8, 5, care anticipează desăvârșirea ome-nească (p. 8), psalmul 16, 10 — nădejdea în înviere (p. 9), psalmul 18, 50—51 — univer-salitatea mântuirii (p. 10), psalmul 72, pe care autorul îl analizează în întregime (p. 11—15), întru cât ne redă portretul Regelui mesianic, al împărăției Sale și binefacerile ce le aduce.

Aceste câteva dovezi ale mesianismului fac din studiul păr. prof. N. Neaga o adevă-rată contribuție la lămurirea celei mai frumoase și mai sublime idei pe care ne-a dat-o auto-rul sfânt. Este speranța prin care omenirea a trăit și care s'a realizat pe deplin în persoana Mântuitorului Iisus Hristos.

De aceea acest studiu se înșiră și el printre operele care ne prezintă și explică co-moara Vechiului Testament.

**NICOLAE VELIMIROVICI: Cugetări
despre bine și rău,**

traducere din sârbește de B. Pisarov, 248 p., București 1939.

Autorul cărții este Episcopul Ohridei, re-prezentantul oratoriei bisericesti, „un scriitor

filosofic cu inspirație adânc religioasă“. Adevărat teolog, în operele sale a căutat să redea în culori cât mai vii „slava Bisericii ortodoxe din timpul de astăzi“. Ca reprezentant al patriei și Bisericii sârbe, a căutat a duce și peste hotare munca de păstor în ogorul Domnului, „unde orice predică a lui a fost un mare eveniment pentru cugetarea creștină“. Dintre multele și bogatele sale lucrări în domeniul omiletic și filozofic, avem și în românește această carte de înțelepciune creștină.

Este o carte în care sunt înmănușiate o serie de cugetări, ce urmăresc deșteptarea unei vieți curate și cucernice în inimile creștinilor. Cugetările P. S. Sale Episcopului Nicolae nu sunt redată după un sistem meșteșugit, dar sunt pline de duhul Evangheliei lui Hristos, sunt cugetări ce trebuiesc citite, dar și trăite de sufletul fiecăruia care vrea să se apropie de Hristos.

Centrul acestor cugetări îl formează omul cu tot complexul vieții sale trupești și sufletești. De când se naște, omul se înscrie „la școala cea mare a firii“ (p. 76), unde învață până la moarte. Menirea lui este de a fi, sau a deveni om mare, om desăvârșit. Desăvârșirea însă, o află omul numai la Dumnezeu. În iubirea de Dumnezeu omul află limanul mântuirii, însă „nimeni nu poate întoarce fața sa către Dumnezeu, până ce mai întâiu nu întoarce spatele păcatului. Nimeni nu poate iubi pe Dumnezeu, până ce mai întâiu nu urăște păcatul“ (p. 63). Fiecărui om trebuie să-i fie pe buze acel strigăt al tuturor sfinților: „Din clipa în care te-am cunoscut, Doamne, a pierit întunerecul neștiinței mele și s'a stins flacăra poftelor mele“ (p. 71).

Ori cât de înrăit ar fi sufletul omului, tot trebuie să recunoască că există Dumnezeu. „Cel mai rău om — zice autorul — e silit a-și aduce aminte de Dumnezeu de trei ori în viață: când vede pe cel nevinovat că suferă din vina lui; când el suferă din vina altuia; când îi sosește ceasul morții“ (p. 78).

Datoria omului este cunoașterea lui Dumnezeu, prin dragoste. Dragostea e mai presus de totul. Ea apropie pe om de Creatorul său, face unirea cu Hristos, spiritualizează și înobilează sufletul. „Fii om, este puțin spus. Fiți dumnezei, acesta este programul cel mai mare“ (p. 139). Toate străduințele interne sau externe ale omului să fie închinată pentru izbăvirea sufletului, iar ca ultimă datorie, să fie „asemenea lui Hristos“ (p. 233).

Citind aceste cugetări, sufletul își adună

o mulțime de impresii înălțătoare și ziditoare și își regăsește liniștea din lupta grea a vremii. Scrisă simplu și curgător, cartea deșteaptă în fiecare dragostea și evlavie pentru Cel care ne-a adus mântuirea.

Păr. prof. Gala Galaction — care a prefațat traducerea românească a cărții — prezintă foarte bine aceste cugetări creștine când spune: „Greu s'ar putea găsi o carte mai modestă ca volum și mai bogată ca înțelepciune creștină“ (p. 13).

Prof. M. Chialda

Pr. C. IONESCU: RĂZBOIUL SFÂNT ȘI LUPTA NOASTRĂ.

În broșura aceasta păr. Ionescu, confesor militar, arată marele și vecinicul pericol al puhoiului dela Răsărit, care din vremi de întâie așezare a format pentru noi pumnul amenințător, stavila în calea dezvoltării noastre normale în cursul istoriei.

În capitolul „Lupta pentru Cruce“ documentează cu peană meșteșugită necesitatea participării noastre în războiul sfânt pentru desrobirea celor două provincii furate, Basarabia și Bucovina, precum și continuarea în numele Legii lui Hristos a războiului, până la înscăunarea totală a învățaturii creștine pe plaiurile rusești, de unde a fost alungată de fiara bolșevică. „Armatele cruciaților creștini cu sabia într'o mână și cu Crucea în alta, croesc drum de istorie nouă“.

Incheie cu episoade din luptele pline de avânt și jertfă ale ostașilor noștri.

Scrisă cu multă râvnă și elan patriotic, cărțuia aceasta simpatică poate fi citită și întrebuintată cu folos de orice preot și mai ales ar trebui pusă și în mâna creștinilor.

Pr. V. FRUJINĂ: Cine grăește Adevărul?

Apărută în editura aceleiași Episcopii de Argeș, cărțica cu acest titlu e menită să lămurască pe înțeles ortodox învățătura sfintei noastre Biserici despre sf. Scriptură, sf. Predanie, sf. Biserică, cinstirea Crucii, icoanelor, tainele, serbarea Duminicii. La sfârșit are un „Cuvânt de încheiere“ în care face apel la tot sufletul credincios să-și păstreze neîntinată și neînstreînată sfânta lege moștenită din moși strămoși. În parohiile cu sectari e un bun tovarăș al trudei de misionar.

Petru I. Papadopol, prof. R.-Vâlcea: Sf. Grigorie Teologul, Elogiul funebru al lui Cezarie și despre Macavei, trad. din elină.

Nu de mult mi-au căzut în mână două lucrări despre vieța sf. Grigorie Teologul. Una scrisă în franțuzește a lui *A. Benoit: Saint Grégoire de Nazians* și alta a părintelui *Matei Pâslaru: Sf. Trei Ierahi*. Astfel că traducerea d-lui prof. Papadopol a venit ca o fericită întregire a cunoștințelor pe care orice preot trebuie să le aibe despre acest mărit stâlp al creștinismului.

Sf. Grigorie de Nazians, emerit elev al lui Himerios, renumitul profesor din Atena, este, mai mult decât oricare dintre Părinții Bisericii, un mare contemplativ și un interiorizat continuu. A scris discursuri celebre, în număr de 45, interesante prin căldura convingerii. Discursul „Cuvânt despre Preoție“ e dintre cele mai mișcătoare. Discursul acesta ar trebui să stea în permanență pe masa de lucru a oricărui preot ca un memento al sacrului nostru sacerdoțiu.

Predicile, prin scopul lor de a instrui auditorul din punct de vedere teologic, i-au adus și numele de Teologul.

Scrisorile sale, în număr de 243, aparțin aproape toate perioadei de retragere.

Poeziile, compuse la sfârșitul vieții, sunt istorice și teologice. Cunoscător al poeziei vechi, sf. Grigorie își însușește meșteșugul ei și datorită lirismului său înăscut își face din creația aceasta singura fericire.

Elogiul funebru asupra împăratului Cezarie și omilia despre Macavei trebuiesc citite de fiecă față bisericască și întreaga această carte n'ar trebui să lipsească din nici o bibliotecă parohială.

P. I. Papadopol: Sf. Vasile cel Mare și Grigorie de Nisa: Omilii împotriva cămătarilor, trad. din elină.

Și în această lucrare autorul face câte un studiu introductiv asupra vieții și activității celor doi părinți bisericești.

În veacul arhirofiliei, când preotul are de combătut fuga năprasnică după ban, cămătărie și căpătuială, omiliile acestea oferă minunate izvoare de inspirație.

Pr. Spiridon Geană: Sectele, marea primejdie pentru Națiune.

Broșură de propagandă, dovedește pe întelesul norodului dreptcredincios originea străină

și scopul subversiv al sectelor devenite pentru Țara noastră o primejdie de nebănuir. Are un capitol foarte sugestiv: „Sectanții în războiul sfânt“, în care dovedește cu date că sectarii sunt pe față dușmani ai luptei noastre din Răsărit.

Broșura aceasta, împreună cu cele scrise de păr. Ionescu și Frujină, se pot obține la Episcopia Argeșului, iar celelalte două la Episcopia Râmnicului.

Pr. D. V. Anuțoiu

Cu „Reuniunea de Cântări și Muzică“ din Caransebeș prin țară.

Credincioși tradiției și vrednici reprezentanți ai cântului bănățean, a cărui faimă a trecut de mult hotarele țării, Reuniunea de Cântări și Muzică din Caransebeș pornește la muncă.

Societate ce a implinit al 75-lea an de existență, în zilele acestea de arșiță dogoritoare ce pârjolește câmpiile mănoase ale Banatului; în zilele prezente când tunul românesc bubue victorios în răsăritul Europei și când în interiorul țării, frunțile stau încrețite așteptând cu sete ziua de nou a întregirii hotarelor, Societatea se deplasează la data de 1, 2 și 3 August a. c. la Arad, Timișoara și Logoj.

Nu este singură, ci înțelegând imperativul vremii, membrii ei s'au înfrățit cu soldatul român, cu orchestra militară a Reg. 96 Inf. din loc, regiment ce a făcut să fâlfâie mândru tricolorul țării în luptele dela Sevastopol, Kerçi, etc.

Dirijarea întregului ansamblu coralo-orchestral o are priceputul dirijor locotenentul I. Manole, iar președintele al Societății este dl. consilier referent dela Episcopia Caransebeșului Dimitrie Sgăverdia.

Nu gânduri distractive pun amintitul ansamblu în turneu pe aceste timpuri grele, ci următorul dublu scop: *În primul rând datorința de a contribui la întărirea sentimentului național prin cel mai nimerit și eficace mijloc, cântarea, care bazată pe rațiune se adresează inimii, pune în mișcare sentimentul atingându-l plăcut și deschide calea acțiunii voinții.*

Scopul acesta prim îl justifică punctele muzicale ale programului. Incepe cu rugăciune către Dumnezeu „Spre tine Doamne ne îndreptăm cu inima curată“ rugându-L să sădească în pieptul soldatului român „Virtuțile străbune“.

Publicul ce-l ascultă, în chipul de față face legătură mistică în fața Atotputernicului cu fiii, frații și cunoscuții săi, ce poartă arma în mână.

Corul soldaților din Faust face inimile ascultătorilor să tresalte la implorarea gloriei străbunilor eroi de a fi cu noi. Speranța zilei de mâine ne-o hrănesc versurile „Să ne grăbim, ca să sosim, căci am învins, de-acum e pace. Al nostru sat ne va primi și iubirea caldă va surăde frunții noastre mândre de viteji“.

Dorul fraților ardeleni îl exprimă cântatul doinei „Răsunetul Crișanei...“ „Bate vânt peste Carpați și-mi aduce dor de frați“.

Al doilea scop este dorința unanimă a membrilor civili și militari de a ajuta pe soldatul luptător, cu munca lor, căci întreg venitul este destinat „Darul Ostașului“.

Ansamblul membrilor corului și orchestrei format din preoți, ofițeri, soldați, orchestrați de operă, funcționari, măestri, etc., dovedesc o frumoasă pildă de colaborare a tuturor laturilor vieții românești.

În cele ce urmează spicuiș sumară prezentarea în fiecare oraș aparte.

Arad. În 1 August a. c., cântecul hănățean a nsunat pe malul Mureșului, în fața unui public prea numeros pentru numărul biletelor și la granița de apus a rostit „Bate vânt peste Carpați și-mi aduce dor de frați”. În asistență se marchează prezența P. S. Sale Episcopului Andrei Magier, înconjurat de toți sfinții și colaboratorii săi din Consiliul eparhial, și a hănățenilor inimoși, Primar Dr. Radu, Col. Căpușa și Controlor fiscal Ianota.

Prea Sfinția Sa a felicitat personal corul.

Reușita o exprimă ziarul local *Credința* Nr. 614, din 3 August 1942: „...vom spune scurt și cuprinzător, măi fraților apoi „tăt Bănatu-i fruncea”. Ați servit o lecție de solidaritate, de cântec românesc, de unitate sufletească, de voință, de dor de afirmare și de posibilități care se cer a fi cunoscute și apreciate”.

Timișoara. În 2 August a. c., corul nostru cântă pe scena operei dela Timișoara.

În asistență: P. S. Sa Episcopul Dr. Vasile Lăzărescu, dirijorii Operei, artiști, Cercul Bănățenilor grăniceri etc.

Reușita o exprimă freneticile aplauze și ziarul *Biruința* de acolo.

Logoj. În 3 August a. c., corul cântă vecinului său oraș vestit în cântare.

Prezentarea și primirea a avut aceeași frățească și caldă căldură de prieteni vechi de întotdeauna.

În Asistență: Dl. Ministru al Sănătății Tomescu, Dl. Prefect Utză, Dl. Colonel Comandant al Garnizoanei, Președinții și dirijorii corurilor *Progresul*, *Vidu*, *Lira*, etc., cari au făcut sala neîncăpătoare.

Reușita o exprimă dese bisuri, precum și președinții amintitelor coruri, cari la toastul banchetului dat de Prefectura județului au exprimat că li-a servit pildă sora mai mică prin execuție și unitate.

La reîntoarcerea în Caransebeș, la 4 August a. c. Dl. Ministru Tomescu, mergând cu acelaș tren a venit în mijlocul coriștilor întreținându-se și felicitând personal corul și conducătorii săi, pentru felul cum știu Caransebeșenii a se prezenta în muzică.

Turneul este în continuare. Iar în concluzia finală semnalăm că s'a făcut cinste orașului Caransebeș și în fața orașelor amintite, s'a dat dovadă de solidaritate și bună armonie în Caransebeș. **Cronicar.**

ziua de Marți, 4 August a. c. spitalele și Casa cercuală din Caransebeș, cu care ocazie a făcut o vizită Prea Sfinției Sale Episcopului nostru Veniamin, întreținându-se asupra colaborării Bisericii cu organele sanitare, pentru îmbunătățirea sănătății morale și trupesti a populației și pentru combaterea plăgilor sociale (concubinagii, lux etc.) în vederea întăririi și sporirii vitalității atât de scăzute, care duce la depopularea Banatului.

Hirotoniri. P. Sf. Sa Episcopul nostru Veniamin a hirotonit întru presbiteri pe următorii candidați la preoție: Aurel Lazăr pentru parohia Ruien, protop. Caransebeș, Viorel Filip pentru parohia Roginosu, protop. Caransebeș, Ioan Ferciug, pentru parohia Ohașița, protop. Caransebeș, Ion B. Mureșanu, pentru parohia Zolt, protop. Făget, Mihail Văcărescu, pentru parohia Doclin, protop. Bocșei.

Dorim tinerilor păstori duhovnicești spor la muncă în via Domnului!

Donațiune. Vrednicul preot pensionar Gheorghe Tătucu din Iablanița dorind să-și încunune vieața cu fapte frumoase, a testat jumătate din casa sa pe seama bisericii la altarul căreia s'a rugat pentru poporul său și pentru binele lui. Tot în Iablanița binecredinciosul Mihail Mărineasa a donat bisericii două icoane în valoare de circa 60.000 lei. Casa părintelui Tătucu se evaluează la 250.000 lei. Dumnezeu să răsplătească faptele acestor bravi ctitori!

Manifestație religioasă în Dalci. Duminică în 2 August Ostașii Domnului din Glimboca, Iaz, Var și Cicleni, conduși de preotul Nicolae Bojin din Var au cercetat pe frații lor din Dalci. Preotul N. Bojin cu cel al locului, Gh. Golopența, au celebrat sf. liturghie, la care a predicat acesta din urmă în legătură cu evanghelia Duminicii, îndemnând poporul să țină cu tărie la credința lui. La sfârșitul slujbei păr. Bojin a predicat și dânsul despre puterea rugăciunii. S'a săvârșit apoi, ingenunchiind toți, o rugăciune pentru biruința Regelui și a oștirii noastre asupra păgânului. Vecernia tot așa s'a săvârșit, în sobor de preoți și cu mușimea creștinilor prezenți la rugăciuni. În drum spre casă pelerinii au făcut dese închinări și rugi pentru ploaie.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 4486 B. 1942.

NOTĂ OFICIALĂ.

Se publică concurs pentru primirea de studenți în **Academia noastră teologică** din Caransebeș pe anul școlar 1942—1943, condițiunile de primire fiind următoarele:

Cererile de primire se înaintează Consiliului eparhial până la 1 Septembrie 1942.

La cereri se anexează următoarele documente:

Ș T I R I

Vizite. Prea Sfinția Sa Episcopul nostru Veniamin a primit în ziua de Sâmbătă 1 August a. c. vizita Escelenței Sale Domnului Ministru Anton Mocioni de Foen, Mare Maestru al Vânătorilor regale.

Domnul Petre Tomescu, Ministrul Sănătății, însoțit de Dl. Secretar general Dr. Iosif Stoichița și alți medici din Minister, a inspectat în

1. Extrasul de naștere dela Oficiul stării civile;

2. Extrasul din matricola botezaților;

3. Diploma de bacalaureat sau de absolvire a seminarului teologic;

4. Certificat de moralitate dela Oficiul parohial, vizat de Oficiul protooepesc;

5. Certificat medical despre starea sănătății dela medicul circumscripției;

6. Declarația părinților sau a tutorelui, că va suporta toate cheltuielile reclamate cu întreținerea petentului în internatul Academiei teologice;

7. O dovada dela autoritatea în drept că a prestat muncă de folos obștească în vara acestui an.

Toți studenții ai căror părinți nu locuiesc în Caransebeș sunt obligați să locuiască în internatul Academiei teologice — până cel mult la 31 Decembrie 1942 — fiecare student este obligat să-și procure uniforma (reverendă) sau cel puțin vesta preotească.

Studenții se bucură de gratuitate în asistența medicală și medicamente.

Taxa de întreținere în internat — care la trebuință poate fi schimbată — este de Lei 4500 lunar, 10 kg. untură și 20 kg. fasole anual.

Pe lângă acestea, fiecare student va aduce cu sine rutăria de pat necesară.

Înscrierile se fac la rectoratul Academiei, după ce studenții vor fi avizați de primire, pe baza actului de primire.

Taxa de înscriere este de Lei 1750 și se achită deodată.

Studenții anului II, III și IV vor prezenta la înscriere un certificat dela Oficiul parohial despre frecventarea bisericii în Duminică și sărbători pe timpul vacanței.

Examenele din sesiunea de toamnă (corigențe, anuale și generale) vor avea loc între 20—26 Septembrie a. c.

Înscrierile se fac în zilele de 28 și 29 Septembrie.

În 29 Septembrie se va face examen de aptitudini muzicale cu caracter eliminativ. Tot în aceeași zi studenții vor fi supuși unei vizite medicale.

În 30 Septembrie, ora 10 se face serviciul Chemării Duhului Sfânt și deschiderea solemnă a anului școlar.

Joi în 1 Octombrie ora 8 dimineața încep cursurile.

-Părinții protopopi, Cucernicii preoți și pro-

fesori de religie, precum și On. membrii ai Adunării eparhiale, sunt invitați ca să sfătuiască pe tinerii buni, cu purtare morală neescepțională, ca să îmbrățișeze chemarea preotească. Vor lămuri frumsețea acestei chemări, cu deosebire astăzi când Biserica noastră are înaintea ei perspectivele unei munci spirituale de proporții necuoscute și nebănuite. Vor lămuri apoi avantajile pe cari le vom acorda tinerilor buni și merituosi, cari se vor bucura de reducerea taxei de întreținere la jumătate, eventual de burse întregi.

Pentru tinerii idealști și muncitori, preoția este ogorul cel mai potrivit, în care energia lor poate recolta mulțumire personală și binecuvântarea și recunoștința poporului. A fi cârmaciul sufletesc; a fi îndrumătorul de fiecare clipă, al poporului, iată ce este și ce poate oferi preoția.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută la 8 August 1942.

Episcop:

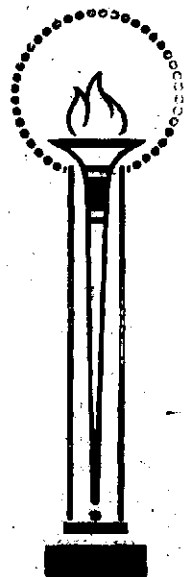
1—3

Consilier referent:

† VENIAMIN

Prot. Romul G. Ancușa

Lumânări de ceară curată

produse ale
fabricii e-
parhiale de
lumânări

de vânzare
la Librăria
diecezană
Caransebeș
cu prețul de

1200 lei kilogramul